

Muinaslugu laternast

Oli kord üks tüdruk, kes kandis endaga kaasas säravat laternat ja oli väga rõõmus selle üle, et ta sai kõigile valgust tuua. Siis aga tuli kohisev ja mühisev tuul ning puhus tule laternast.

Kellukese mäng

"Kes süütaks uuesti mu laterna," ütles tüdruk. Aga seal ei olnud kedagi. Ta oli täiesti üksi. Kergejalgselt keksides tuli tema juurde väike kass.

"Armas kiisu, tuul puhus mu laternast tule. Kas tead kedagi, kes võiks selle uuesti läita?"

"Seda ei saa ma sulle öelda. Pead kellegi teise käest küsima. Mina näen pimedas hästi, mulle pole laternat vaja."

Tüdruk läks edasi ja jõudis metsa. Tema juurde lippas väike hiir.

"Armas väike hiir, kas tead kedagi, kes mu laterna võiks läita? Tuul puhus sellest tule."

"Mina ei saa sind aidata ja tegelikult ei ole mul ka aega. Mul on nii kiire, nii kiire," ütles hiir ja kiirustas minema.

Tüdruk läks sügavamale metsa, kus oli nii pime, et ta hakkas kartma ja muutus kurvaks. Ta istus kivile ja nuttis.

"Kas tõesti pole kedagi, kes mind aidata saaks?"

Kellukese mäng

"Küsi isa Päikese käest. Küsi isa Päikese käest," laulsid tähed, mis nii kaunilt taevas särasid. "Isa Päike ilmselt teab. Isa Päike ilmselt teab."

Kellukese mäng

Tüdruk sai jõudu juurde ja läks edasi. Lõpuks jõudis ta ühe majakeseni, kus istus vokil ketrav naine. Tüdruk vaatas uksest sisse ja hõikas: "Tere päevast, kas oskad mind päikese juurde juhatada. Tuleksid sa minuga sinna kaasa?"

"Pean olema töökas ja peent lõnga ketrama, aga puhka siin minu juures veidi jalga, sest tee on pikk."

Tüdruk istus maha, et veidi puhata. Mõne aja pärast võttis ta oma laterna ja matkas edasi, et päikest leida. Seejärel jõudis ta järgmise väikese majakeseni, kus istus kingi valmistav kingsepp.

"Tere päevast, armas kingsepp, oskad sa mind päikese juurde juhatada ja minuga sinna kaasa tulla?"

"Ei," ütles kingsepp, "pean veel palju kingi valmistama, aga puhka siin minu juures veidi. Sul on veel pikk tee käia."

Kui tüdruk oli pisut jalgu puhanud, võttis ta oma laterna ja läks edasi. Lõpuks nägi ta kõrget mäge.

"Seal üleval elab päike," mõtles ta. Kui tüdruk aga üles jõudis, ei näinud ta seal päikest.

"Ootan siin nii kaua, kuni päike välja tuleb," ütles ta ja istus maha, aga kuna ta oli pikast teekonnast väga väsinud, uinus ta varsti.

Kellukese mäng

Päike oli tüdrukut juba ammu märganud ning õhtu saabudes lähetas ta oma viimased kiired ja süütas laterna. Tüdruk ärkas.

"Oj, minu latern põleb," hüüatas ta ja läks aeglaselt ja ettevaatlikult mäest alla. Koduteel möödus ta kingsepa majast. Maja oli pime ja kingsepp oli kurb: "Minu lõke on kustunud ja ma ei näe pimedas töötada ning mu käed muutuvad külmaks."

"Ma võin sinu lõkke uuesti süüdata," sõnas tüdruk ja süütas laterna abil lõkke uuesti.

Edasi matkates jõudis tüdruk kuduva naise juurde. "Ma süütan su lõkke," ja ta süütas laterna abil lõkke.

Siis jõudis tüdruk aasale, kus tema juurde tulid kass ja hiir, kes üllatunult laternat silmitsesid.

Tüdruk rändas kõigile valgust jagava laternaga kodu poole ja laulis: "Siin ma sammun koos oma laternaga ja latern koos minuga."

Laxen, U. (2005). *Laul, mis leidis sõnad. Mängu kaudu sisemise vabaduseni*. AS Kirjastus Ilo, lk 76-78.